SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCIV. No. 201. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, OCTOBER 20, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 20-го ЖОВТНЯ 1987 Ч. 201. РІК XCIV.

КОНҐРЕС МИРЯН В РИМІ РОЗГЛЯДАВ АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКЦЕРКВИ

Рим (УПСО). — Одночасно із Синодом Владик Української Католицької Церкви відбувся тут у днях 23-27-го вересня ц.р., успішний конґрес мирян, зорганізованих в Українському Патріярхальному Світовому Об'єднанні.

Це був вже шостий з черги конґрес мирян УПСО; такі конґреси відбуваються щодва-три роки та обмірковують різні аспекти життя УКЦеркви. В 1982 році проведено також в Римі четвертий конґрес, який вшанував 90-ту річницю Патріярха Йосифа Сліпого та був присвячений нинішньому станові УКЦеркви. Доповіді цього конґресу надруковано в окремому томі під заголовком „Українська Католицька Церква назустріч ювілеєві Тисячоліття". П'ятий конґрес, що відбувся в травні 1985 року в Торонто, був присвячений справам Церкви в Україні. Цей останній римський конґрес був наче продовженням четвертого і поширив його проблематику на майбутнє. Загальна тема цього конґресу була: „Українське християнство назустріч другому тисячоліттю". Розглянено тут не так футуристичні уявлення про майбутнє, як продисCUTовано проблеми і завдання під кутом завтрашнього дня так Церкви в Україні, як і на поселеннях.

До Риму зійшлися понад 150 учасників конґресу, що зареєструвалися, а разом із римськими гостями, що брали участь лиш в окремих сесіях, всіх учасників було біля 180. Учасники прибули з таких країн: Австралія, Австрія, Арґентина, Бельгія, Великобританія, З'єднані Стейти Америки, Італія, Канада, Німеччина, Польща, Франція та Юґославія. Це була доволі репрезентативна група українського католицького мирянства. Серед учасників були також священики та монашество, а в окремих сесіях і функціях конґресу брали участь й також владики. У загальному 21 доповідач представив різні аспекти і підтеми загальної теми конґресу в час реґулярних сесій, а ще було кілька інших виступів-промов в час інших функцій конґресу.

Богословська тематика і духовні джерела Тисячоліття

Цим питанням вже присвятив своє вступне слово Патріярх Мирослав Іван Любачівський, який говорив під час відкриття конґресу. Ще більш поглибили духовні і богословські джерела українського християнства окремі доповідачі в кількох сесіях. Архимандрит Любомир Гузар (Рим) говорив про „Відродження УКЦеркви як головне завдання нашого часу". В тому ж дусі про пов'язану з ювілеєм обнову духовного життя („друге хрищення") говорив Владика Михайло Гринчишин (Париж), підкреслюючи ті моменти у ювілейному періоді і відзначеннях, які стануть підвалинами і завдатком нової доби в житті УКЦеркви початку другого тисячоліття. Ці думки поглибив Митрополит Максим Германюк з Канади, який з'ясував місце і ролю УКЦеркви у Вселенській Церкві.

Доповідь про євангелизацію в діяспорі і в Україні прочитав Владика Андрій Сапеляк (Арґентина), а наймолодший з Владик, Роберт Москаль з Парми, Огайо, теологічно з'ясував місію помісної Церкви для людей українського роду в діяспорі і на Україні, зокрема ближче зупиняючися над питанням про зміст і форми релігійного життя українських громадян в неукраїномовному оточенні.

Історичну й історіософічну довідку про початки українського християнства подав ред. Михайло Добрянський (Лондон), який визначив Іларіонове „Слово о законі і благодаті", як головний націотворчий акт та дав його цікаву аналізу.

На богословські теми ще говорив о. д-р Ігор Мончак (Монтреаль), коментуючи модні тепер на Заході богословські течії та висловив ши погляд, що вони в УКЦеркві менш актуальні, а нас більше хвилюють проблеми про Церкву як структуру та у нашому випадку про її помісний характер. Отець проф. Петро Біланюк (Торонто) з'ясував елементи східньої богословії та духовости, що в минулому визначали і далі мають визначати природу УКЦеркви та її місце у Вселенській Церкві. В тому ж самому дусі виголосив цікаву доповідь докторант канонічного права Михайло Демид (Рим), тема якої звучала „Наша Церква — католицька, східня і українська".

Душпастирські питання, роля мирян, структуральні питання Церкви

Цим справам були присвячені доповіді — отця ігумена Бернарда Панчука, ЧСВВ (Дітройт), що говорив про поглиблення душпастирської праці на низах та про скріплення парафіяльних громад, і Рома Гайда (Бриджпорт, Конн.)., яка доповідала на тему „Новий тип українського мирянина та релігійна праця окремих груп мирян в парафії і епархії".

(Закінчення на стор. 3)

ЗВЕРНЕННЯ

УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ВЛАДИК В СПРАВІ ВРОЧИСТОГО ВІДЗНАЧЕННЯ 1000-РІЧЧЯ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНИ В ДНЯХ ВІД 7-12—ГО ЛИПНЯ 1988 РОКУ В РИМІ

У 1988 році відбудеться в центрі християнського світу в Римі, світове відзначення 1000-річчя Хрищення України.

У цих наших ювілейних святкуваннях найважливішої події в історії нашого українського народу, тобто Хрищення України за часів нашого київського володаря св. Володимира Великого, візьме участь Христовий Намісник Святіший Отець Папа Іван Павло II враз із нашими владиками у вільному світі, членами Кардинальської Колеґії, амбасадорами при Апостольському Престолі, представниками ієрархії Римо-Католицької Церкви, Східніх Католицьких Церков і інших некатолицьких Церков, в присутності вірних Вічного Риму й прочан з різних країн світу.

Масова участь наших українських прочан з усіх країн нашого поселення у вільному світі на цих наших святкуваннях мусить бути всюди видною. Ми мусимо тоді засвідчити перед світом нашу безмірну вдячність Всевишньому за святий дар Христової Віри та публічно виявити нашу невідкличну постанову далі залишитись вірними Христові, Його святій Церкві й нашому українському народові, в дусі нашого Свято-Володимирського Християнства.

Тому ми, ваші владики, зібрані в Римі, оцим просимо наших отців духовних, представників наших чернечих згромаджень та вірних-мужчин, жінок і нашу молодь, всіх, хто може, взяти участь в цій нашій Ювілейній Прощі до Святої Землі й до Вічного Міста Риму, щоб ми могли всі разом, з участю Христового Намісника Папи Івана Павла II, якнайкраще і якнайгідніше відзначити цей неповторний Ювілей нашого українського народу.

Передусім просимо нашу молодь масово взяти участь в цих наших ювілейних святкуваннях. При тому, просимо наші церковні громади помогти нашій молоді у виконанні її многонадійних молодечих плянів.

† **Мирослав Іван Кардинал Любачівський**
Верховний Архиєпископ
і всі Владики Української Католицької Церкви

В день Покрови Матері Божої 1987
Рим

Висвячено Єпископа Всеволода

Ню Йорк. — Для Української Православної Церкви в Америці й Канаді (Вселенська Патріярхія) назначено нового єпископа. Обрання Архимадрита Всеволода Коломійцева-Майданського на єпископа було затверджено Вселенським Патріярхом Дімітрієм I Царгородським і отримане в Ню Йорку 10-го вересня 1987 року. Повідомив про це Архиєпископ Яковос примас Греко-Православної Церкви на Північну і Південну Америку.

Отець Всеволод буде наступником Митрополита Андрія Кущака, який помер у своїй резиденції в Ню Йорку 17-го листопада 1986 року.

Згідно з переданням Православної Церкви, в травні ц.р., був скликаний Надзвичайний собор духовенства і мирян до Ню Йорку для обрання наступника. Саме на цім соборі був обраний о. Всеволод і його обрання було вислане до Вселенського Патріярха на затвердження.

Єпископ Всеволод народився в Каліші, Польща 10-го грудня 1927 року. Він є сином покійного протопресвітера Василя, який був священиком у юрисдикції Владики Богдана, попередника Митрополита Андрія.

Богословські студії о. Всеволод почав у варшавській Духовній Семінарії і продовжував в Богословському університеті в Діллінгені, Німеччина. Після отримання ступеня бакалявра з філософії в університеті в Сіднею, Австралія 1956 року він продовжував свої студії у Мельборнському університеті у Вікторії, Австралія.

В 1964 році він отримав ступень маґістра з соціології в університеті Єшіва в Ню Йорку. В додатку до інших професійних зайнять єпископ Всеволод працював як головний співпрацівник медицини при факультеті Альберт Айнштайн коледжу. Його обрання на єпископа закінчило цю працю.

Отець Всеволод був рукоположений в сан священика у вересні 1985 року Митрополитом Андрієм і був піднесений до сану архимандрита у вересні ц.р. Владикою Ісаієм, канцлером Грецької Православної Архидієцезії на Північну і Південну Америки.

Єпископ Всеволод

Він був настоятелем катедри св. Андрія в Джамайці, Н. Й., і також опікувався церквою св. Марії в Танлер Бей, Онт., Канада. Будучи співпрацівником Української Православної Церкви в Европі, Австралії і Америці, о. Всеволод набув великий досвід для своєї дальшої праці на церковній ниві. Його рукоположення в сан єпископа відбулося в грецькій катедрі св. Тройці в Ню Йорку 27-го вересня ц.р. Святителем о. Всеволода був Архиєпископ Яковос, екзарх Вселенського Патріярха, зі своїми єпископами-помічниками.

ДИТЯЧА МАСКАРАДА

Нюарк, Н. Дж. — Тут в приміщеннях української католицької школи св. Івана Хрестителя, при 762 Сенфорд аве., заходом Кружка Матерей відбудеться в неділю, 25-го жовтня ц.р., о год. 3:30 по полудні дитяча маскарада і забава. В програмі заплянованo інсценізацію казки, гри з нагородами, забави, парада в строях, буфет. Вступ для дорослих 3 дол., а для дітвори по 2 дол.

ЧИТАННЯ ПОЕЗІЙ

Ню Йорк. — У неділю, 25-го жовтня ц.р., 82-ий Відділ Союзу Українок Америки влаштовує в Домі Українського Визвольного Фронту, при 136 2-га аве., о год. 2-ій по полудні читання поезій Вадима Лесича. Участь беруть Володимир Барагура, Богдан Бойчук, Лариса Кукрицька-Лисняк, Володимир Лисняк і Марта Мачай.

У Виппані влаштовують виставку

Виппані, Н. Дж. — Тут в залі церкви св. Івана Хрестителя, при дорозі ч. 10 і С. Джефферсон вул., у суботу, 24-го жовтня ц.р., о год. 4-ій по полудні відбудеться виставка праць українських мистців.

Мистецький вечір-виставку влаштовує 61-ий відділ СУА, участь беруть Богуслава Гнатів, Слава Ґеруляк, Зеновій Онишкевич та Христина Юрків. Виставлені будуть також праці св. п. мистця Якова Гніздовського. На вечорі розгравperмyться твори згаданих мистців, а вступ є 5 дол.

Влаштовують дві маскаради

Йонкерс, Н. Й. — В суботу, 31-го жовтня Осередок СУМА влаштовує тут дві маскаради. Від год. 3-ої до 6-ої по полудні відбудеться друга велика дитяча маскарада „Карнавал". Діти матимуть нагоду зустрітися, побавитись та потанцювати з різними звірятками та паяцами, які приїдуть на маскараду зі своїм цирком. Рівнож діти оглянуть казку-пантоміму „Коза Дереза", та потанцюють на забаві при звуках оркестри „Говерля". Також заповідається смачний буфет та нагороди за найкращі костюми. Вступ для дітей 4 дол., а для батьків добровільні датки.

Увечері того самого дня відбудеться традиційна маскарада дружинників яка почнеться в 9-ій год. вечора при звуках оркестри „Говерля". В програмі заповідається багато несподіванок та нагороди за найкращі костюми. Вступ 7 дол. в костюмах а 10 дол. у звичайному одязі.

Маскаради відбудуться у власному домі СУМА при 301 Полісейдс аве., в Йонкерсі.

ПОЛІТИЧНІ ТОРГИ ЗА ДОПОМОГУ ДЛЯ КОНТРАС ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Вашінґтон. — Адміністрація президента Роналда Реґена не відступає від своєї первісної ідеї внести до Конгресу законопроєкт про уділення в черговому фіскальному році 270 мільйонів долярів для антикомуністичних повстанців (контрас) в Нікараґуа, проти чого сильно протестують багато членів Палати Репрезентнтів і Сенату з Демократичної партії. Вони намагаються переконати президента Р. Реґена і американську спільноту, що уділення допомоги для контрас тепер, коли ще ведуться переговори між п'ятьма центральноамериканськими державами, які нібито шукають замирення і привернення повної демократичноє свободи у своїх країнах, було б недоцільним і шкідливим кроком, який міг би зруйнувати дотеперішні заходи зроблені по лінії підписаної у Ґватемалі угоди.

Перед у цій антиреґенівській кампанії веде, наслідуючи свого попередника Томаса О'Нілла, теперішній спікер Палати Репрезентантів Джім Райт. Він і його помічники і противники уділення допомоги, використали заяву президента Ель Сальвадору Хозе Наполеона Дуарте, який, відвідуючи Вашінґтон заявив, ідучи по лінії міркувань демократів, що дійсно треба тепер стриматись з допомогою для контрас, прийнаймні до січня 1988 року, бо інакше можна „вбити" гватемальський договір.

Очевидно, — кажуть політичні спостерігачі і деякі, зокрема консервативні аналітики, що ані Джім Райт, ані Наполеон Дуарте, не думали про те, що залишаючи без допомоги, тобто на призволяще, антикомуністичний рух спротиву, З'єднані Стейти Америки і ті адвокати, які проповідують замороження допомоги, можуть допомогти прокомуністичним і промосковським сандіністам вбити рух контрас, бож Москва не припинила ще висилки зброї, гелікоптерів й іншого військового виряду до Нікараґуа і не зрезиґнувала із своїх раніших плянів перетворення цієї держави у ще один військовий пляцдарм в Центральній Америці.

Пізніше, коли кореспонденти настоювали, щоб Дуарте повторив своє раніше застереження щодо висилки допомоги, він відмовився, бо це мовляв, внутрішньоамериканська справа, а він не плянує вмішуватись до внутрішньої політики ЗСА. Демократи підозрівають, що вперта відмова Дуарте наступила у наслідок розмов у Білому Домі з представниками Адміністрації, які не вірять у дію пляну замирення, особливо не довіряють президентові Нікараґуа Даніслеві Ортезі, який категорично відмовляється вести будь-які переговори з представниками руху спротиву, не зважаючи на добру волю контрас, які, навіть без згоди Ортеґи плянують вислати свою делеґацію 1-го листопада до Манаґуа, щоб спонукати сандіністів до розмов, або до відмови.

Як і треба було сподіватися „маленький диктатор" як його свого часу назвав президент Р. Реґен, відмовився від зустрічі з керівниками контрас і рівночасно заявив, що вони будуть заарештовані, як тільки вступлять на територію столиці.

Така його постанова кажуть політичні спостерігачі, тільки допоможе Р. Реґенові зреалізувати його пляни дальшої і збільшеної допомоги для борців за визволення від комуністичного гніту. Не відомо тільки чи поведінка Ортеґи переконає демократів і Дж. Райта.

У СВІТІ

У ФІЛІППІНАХ ДАЛІ неспокійно. Деякі частини столиці мають вигляд великого військового табору, а на переферіях ввесь час відбувається контроля автомобілів на шляхах, які ведуть до столиці. Крім того комуністичні партизани збільшили число нападів на урядове військо і урядові будинки. Бомби вибухають дуже часто також в середмісті Манілі. Недавно терористи, правдоподібно комуністи, спричинили чимало клопоту представникам японської амбасади в Манілі повідомивши їх, що у приміщенні є підкладена великої вибухової сили бомба. Прийшлось поліції евакуювати не тільки персонал амбасади, але також мешканців з довколишніх будинків. Бомби не знайдено, але натомість знайдено великий пакунок-картон із залізними уламками, про який можна було думати, що це бомба. Розшуки за бомбою тривали кілька годин, а саме повідомлення про це викликало тривогу в місті.

ГАЗЕТА „КАЗАХСТАНСКАЯ ПРАВДА" повідомила, що совєтський суд засудив на вісім років в'язниці Андрея Статєніна, одного з помічників колишнього казахстанського першого секретаря Дінмухамеда Кунаєва. Прокуратор закинув Статєніну хабарництво і привласнення державного майна на високі суми рублів. Як відомо, Кунаєва „зняли" з його високого партійного й урядового посту в грудні минулого року і від того часу розпочались переслідування і засуди його помічників.

ЗАХІДНІ ПОЛІТИЧНІ спостерігачі й аналітики однозгідно заявляють, що совєтські лідери правдоподібно хочуть використати американського мультимільйонера й індустріяліста Арманда Гаммера для закінчення війни в Афганістані. Кореспондентка газети „Ню Йорк Таймс" Фелиситі Беррінджер пише у числі з 15-го жовтня ц.р., що вона мала нагоду розмовляти в одному з ресторанів Москви з Гаммером, який повернувся з Кабулю, де він, з допомогою своїх політичних помічників, вів переговори з місцевими комуністичними керівниками і, як він заявив, особами що мають зв'язок з повстанцями мугаджедінами. Темою розмови були справи замирення, припинення боїв і започаткування переговорів про створення коаліційного уряду з участю обидвох воюючих сторін і під зверхністю колишнього афганського короля Мохаммеда Загіра Шаха. Гаммер заявив, що він діє в тому випадку, як приватна особа і про переговори повідомляє кожночасно Державний департамент ЗСА. „Я здається є одинокою людиною, яка без страху зустрічається з трьома зацікавленими закінченням війни в Афганістані сторонами: президентом Роналдом Реґеном, генеральним секретарем ЦК КПСС Михаїлом Горбачовим і президентом Пакістану Зія уль Гаком" — заявив Гаммер кореспондентові Беррінджер.

АВСТРІЙСЬКИЙ УРЯД гостро запротестував проти завваги американського амбасадора, надрукованої в газеті „Ню Йорк Таймс", що, мовляв, австрійський народ „плекає далі антисемітизм". В інтерв'ю, яке дав кореспондентові амбасадор Роналд Лодер ні словом не згадується про тло конфлікту між австрійцями і жидами і про обвинувачену особу, тобто президента країни д-ра Курта Вальдгайма. Речники Державного департаменту вважають, що протест австрійського уряду не вимагає відповіді.

Обрали нового директора ЮНЕСКО

Париж, Франція. — Екзекутивна Рада ЮНЕСКО, Організація Об'єднаних Націй для справ освіти, науки і культури, обрала в неділю, 18-го жовтня ц.р., еспанця Федеріко Маяра Зараґозу на нового директора, після того, як дотеперішній директор Амаду — Матар М'Бов, просовєтським курсом якого не були задоволені багато демократичних держав, відтягнув свою кандидатуру.

Новий директор ЮНЕСКО це колишній міністер шкільництва і виховання в Еспанії, поміркований політики, який вже раніше висловлювався про потребу перебудови структури і введення деяких змін у працю цієї міжнародної організації, якщо вона має сповняти повністю свої завдання, без жадної дескримінації будь-якої держави, члена ООН. Декілька західніх представництв позитивно висловились про зміну на директорському пості в ЮНЕСКО і заявили, що їхні представництва на генеральній конференції голосуватимуть за потвердження Маяра на цьому високому пості.

Не треба виключати, — кажуть спостерігачі й аналітики, які слідкували за працею і розвитком ЮНЕСКО в останніх п'ятьох роках, — що комуністичні держави, які мали великі користі з політики сенеґальця М'Бова, будуть пробувати зорганізувати бльок держав для продиктування нового курсу в ЮНЕСКО, але вони не думають, щоб, наприклад, Совєтський Союз голосував проти кандидатури нового директора, не знаючи покищо, яка буде його тактика. Треба сподіватися, що Ф.М.Зараґоза, перейнявши керівництво в ЮНЕСКО, звернеться з формальною пропозицією до урядів З'єднаних Стейтів Америки і Великобританії, щоб вони поновили своє членство. Обидві держави вийшли з ЮНЕСКО протестуючи тим самим проти несовісного керівництва і витрачення грошей на поширювання пропаганди „деяких" держав.

Речники обидвох згаданих держав заявили після номінації, що вони радіють змінами в дирекції ЮНЕСКО, але вони не будуть спішитися відновляти своє членство, бо це виглядало б, що вони вийшли з тієї організації через одну особу, тобто з персональних, а не суттєвих мотивів. Голоси, щодо нового директора ЮНЕСКО поділилися: менш-більш по половині: 30 делеґацій голосували за новим директором (еспанцем), 20 голосували проти, або віддали свої голоси на А. М'Бова. Прихильники Ф. Зараґози воліли б були, щоб їхній кандидат дістав був більше голосів, бо тоді він не мав би великих труднощів на генеральній конференції, яка збирається на свої наради в наступному місяці.

Н. Реґен успішно перейшла операцію

Вашінґтон. — Дружина президента Роналда Реґена, Ненсі, переходячи свою річну лікарську перевірку, довідалася від лікарів, що в неї на лівій груді знаходиться підозріла ґулька. За порадою лікарів Перша Лейді країни вступила до лікарні, де зроблено дальші бадання і біопсію, у висліді чого рішено усунути ліву заражену пістряком грудь.

Того таки самого дня в суботу, 17-го жовтня ц.р., в Бетезда лікарні у 50-ти хвилинній операції, лікарі усунули заражену грудь. Згідно з офіційною заявою речника Білого Дому, Марліна Фіцвотера, пістряк величиною сім міліметрів у діяметрі, як виявилось у ляборaторійних дослідах, є пістряком загальної форми. Він не поширився на інші частини тіла, тому прогнози для Ненсі Реґен є найкращі.

Президент Роналд Реґен відвідуючи свою дружину в лікарні у неділю, 18-го жовтня ц.р., потвердив репортерам, що Ненсі почувається добре, бо вже того ж таки дня долучилася до телефонічної розмови, щоб довідатись як почувається мале дівчатко в Тексасі й побажати Джессіці МкКлюр скорого видужання.

В АМЕРИЦІ

ПРИВАТНИЙ ЛІТАК, в якому їхала колишній секретар Департаменту транспортації Елізабет Дол майже зударився з іншим літаком над летовищем біля Ню Орлінс. Причини цього випадку ще не установлено.

НЕГРИТЯНСЬКИЙ ДЕМОКРАТИЧНЙ кандидат на пост президента ЗСА Джессі Джексон знову попав в конфлікт з жидами. В інтерв'ю з кореспондентом жидівського журалу „Тіккун", який виходить двічі в місяць, в спробі поліпшити свої відносини з американськими жидами Джексон знову наразився на їхню критику. Виявляється, що їм не подобається, що він поставив питання про торговельні зв'язки Ізраїля з Південною Африкою, відмовився критикувати Папу Івана Павла II за його зустріч з Куртом Вальдгаймом і сказав, що багато жидівських груп є проти акції допомоги меншинам.

ГУБЕРНАТОР МАССАЧУСЕТС Майкл Дукакіс, що рівночасно є одним із кандидатів на демократичну номінацію на президента ЗСА, гостро скритикував Уряд президента Роналда Реґена за охорону нафтоналивних суден в Перській затоці. Він твердить, що було б куди краще якби Америка старалася про замирення в цьому районі.

КОЛИШНЮ „МІСС АМЕРИКУ" (1945) і комішенера культурних справ міста Ню Йорку Бесс Маєрсон оскаржують в поштовому обмані і хабарництві. Її обвинувачують у спробі вплинути на суддю, яка вела розводовою справою її приятеля Карла Карассо.

НЕПРОХАНИЙ МОЛОДИЙ чоловік просмикнувся з групою фотографів в Білий Дім та пройшов з ними аж до дверей Овального бюра президента Роналда Реґена. В президентському бюрі мала відбутися фотографічна сесія, з нагоди відвідин президента Ель Сальвадору Хозе Наполеона Дуарте. Коли при дверях асистентка пресового секретаря Ліз Мирфі попросила цього чоловіка його виказку, він повернувся і відійшов без слова.

РЕСПУБЛІКАНСЬКІ СЕНАТОРИ, настоюючи на тому, що їм потрібно більше часу на те, щоб гідно представити суддю Роберта Борка публіці, знову відмовились від швидкого обговорення цієї справи в Сенаті. В результаті дебати над найменуванням судді Борка розпічнуться щойно цього тижня. Демократи, думаючи, що виграли цю боротьбу в комісії, хочуть скоро закінчити справу, натомість республіканці протягають, щоб показати народові, як нетактовно поступила опозиція в цій справі.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Заклики Президента в порожнечу

Однією із метод правління президента Реґена є його промови, звернені просто до народу. Особливо вживає він цієї методи після останніх виборів, у яких демократи дістали більшість також у Сенаті. Практична ціль таких відкликів до народу дуже проста: щоби виборці, однодумці Президента, писали листи до своїх конґресменів і сенаторів, підтримуючи становище Президента в різних конкретних справах. Конґресмени й сенатори мусять рахуватися із думкою своїх виборців, особливо тоді, коли в даній справі самі вони не рішені і ще вагаються. Президент Реґен кожної суботи виголошує почерез радіо п'ятихвилинну промову, присвячену за кожним разом якійсь одній справі. Зате він закинув влаштовування колишніх частих і періодичних пресових конференцій з вини акредитованих у Білому Домі журналістів: представників ліво-ліберальної преси чи взагалі опозиційної супроти Роналда Реґена журналісти використовували терен пресових конференцій для засипування Президента такими інколи грубими й ароґантними запитами, які вказували ясно на їхню інтенцію: не дістати бажану газеті інформацію, а „загнати в кут" Президента Америки.

Звертався президент Реґен понад голови Конґресу до народу зправила у дуже загальних справах, головно в ділянці економіки і культури, як наприклад у справі додатків (Реґен є принциповим противником покривати податками дефіцит бюджету) або у справі митної політики чи переговорів у зброєнні з совєтським Союзом. У минулому тижні він зробив вийняток: він промовляв із свого кабінету у Білому Домі до народу, різко тавруючи сенатську Комісію юстиції за спосіб переслухування його, Реґена, кандидата до Верховного Суду Роберта Борка, Реґен ще раз виразно і рішуче підтримав ту кандидатуру навіть тоді, коли вже 54 сенаторів заявилися „проти" неї. Президент закинув противникам Роберта Борка, що вони повели кампанію повну перекручування зізнань Борка та закидування йому такого становища в різних справах, коли це не відповідає правді. Зокрема Реґен таврував „політизацію" судівництва, яке повинно стояти вище партійної філософії і вище „інтересів окремих груп" — як це назвав Реґен, які рішали на тій сенатській комісії Юстиції.

За опитами різних часописів і професійних аґенцій — більшість американських громадян прихилюється до становища президента Реґена і прихилюється до становища Роберта Борка, що „Америка потребує сильної екзекутивної влади" — що саме дуже не сподобалося сенаторам, заздрим за ту владу, які вважають, що примат влади в ЗСА повинен належити Конґресові. А проте і сам Роберт Борк і Президент признали, що вони „не мають ілюзій" щодо висліду голосування у Сенаті, а не відкликують кандидатури Борка в ім'я принципу. Більшість сенаторів, які заявили вже, що голосуватимуть проти затвердження Борка до Верховного Суді — підтримують далі те становище.

Те саме діється у справі зголошеної до Конґресу вимоги президента Реґена на признання дальшої грошової допомоги протикомуністичним партизанам у Нікараґуа. Члени Конґресу вбільшості хворіють усе ще „комплексом В'єтнаму", вони все ще бояться, щоби „не повторився другий В'єтнам", вони все ще не визнають староримської правди „Коли хочеш миру — готуйся до війни", тільки є пацифістами і заслужили собі на згірдливу назву „пісніків".

Чому ці останні заклики президента Реґена до народу не мають реальної вартости в Конґресі? Найперше і головно тому, що Роналд Реґен має ще кругло тільки один рік до закінчення своєї другої каденції урядування і тому з ним рахуються багато менше, як рахувалися у першій його канденції, або зараз після вибору лявінною перемогою на другу чотирирічну каденцію. Далі: вже тепер, на рік перед новими виборами почалася передвиборча кампанія різних поважних і неповажних кандидатів на президента. Демократи намагаються своєю кампанією почерез ворожі Реґенові засоби масової інформації створити у виборців погляд, що тісна і близька співпраця з Роналдом Реґеном не є плюсом, а мінусом даного кандидата. Конкретно, наприклад, уже тепер закидають віцепрезидентові Джорджові Бушові, що він „занадто повинувався" у всьому Реґенові. Це груба демагогія, але в Америці вона має успіх.

Роман Кухар

НА ПОСЛУГАХ РОСІЙСЬКОГО ІМПЕРІЯЛІЗМУ

Московсько-совєтська проґандивна машина завжди запрягає до свого імперського воза людей прилюдної опінії на Заході, несвідомих пофальшованої в користь Москви дійсности. Підкреслюємо — несвідомих, бо інакше псевдо-інтелектуалісти тієї ментальности не стали б утотожнювати Київської Руси-України з Росією, чи заведення християнства тисячоліття тому в нашій батьківщині з недійсним тоді хрищенням Росії, якої в той ранній час десятого сторіччя ще не було, ані навіть її предтеч — суздальського чи московського князівств. У зв'язку з близьким тисячолітнім ювілеєм початків християнства на загарбленій сучасній політичній території европейського СССР, совєтсько-московська верхівка та льояльний до неї московський патріярхат, всупереч історичним фактам, привласнюють собі цю епохальну подію, капіталізуючи для Москви культурно-цивілізаційне значення хрищення Київської Руси-України й уводячи в заблудження ввесь світ таким очевидним анахронізмом.

На жаль, представникам ліберально-інтелектуальних середовищ на Заході байдуже до того, щоб об'єктивно перевірити достовірність совєтської пропаґандивної кампанії промощування „свого тисячолітнього християнства" й відокремити з совєтських пресових звітів на дану тему політичну пропаґанду від історичних фактів. Звичайно, крім типічного невігластва ліберальних кіл західнього світу в питаннях буття підкорених неросійських народів у штучному державному конґльомераті СССР, до чого їм байдуже, маємо теж справу з відомою політикою співжиття з імперіяльним совєтським колосом, а то й неприхованим бажанням попутників інтересів совєтсько-московської імперії матеріяльно покористуватись індиферентною для них внутрішньою ситуацією в СССР. Що там за різниця для них — Русь, чи Росія, спадщина російського, чи неросійських народів, Росія, чи СССР? Для них важливі політично-економічні взаємини з фактором сили, де принцип права мусить поступатися принципові сили. Досліджувати до самого ядра фактору історичної правди їм недоцільно, ані не в їхніх інтересах.

Не дивно, що за таких умов незнання, чи недобачування дійсної проблематики у взаємовідносинах між СССР та поневоленими народами, Москвою й Києвом, Росією й Україною — заливає західні ринки інформації література різних, т. зв. совєтологів, звітодавців совєтських джерел з імперською точкою погляду, зокрема, якщо мова про „тисячоліття християнства в Росії". Вільні українці не відсьогодні свідомі про існування ноторичних збочень від правди в усій отій нерозбірливій щодо засобів совєтській чи совєтофільській пропаґанді. Наші центри інформації намагаються тому протидіяти, в міру можливости спростовувати засилля фальшувань правди з боку совєтського уряду й чинників на совєтських імперських послугах. Але цього не досить, сили з обидвох сторін неспівмірні. Інфляція всесвітніх публікаційних матеріялів, що викривлюють історичну дійсність, зокрема довкола Руси, Росії й України, такого тотального розміру, що й нам, загально й кожному зокрема, велика потреба включатись на місцях наших розселень в самооборонну акцію освідомлювання місцевих органів публічної опінії щодо нашої об'єктивної національної рації. В тому сенсі слід пильно слідкувати за невірними інформаціями про наше минуле й сучасне, з якого б джерела вони не виходили — преси, радіопрограм, телевізійних звітів, книжкових публікацій, аби зразу ж, негайно вносити свої спростування ефемеридних подач, що нарушують правду. Хоч дізнаного ущербу нашій національності з таких, кривдячих нас, звітів повністю не усунемо, а все ж таки громадне викривання інформативних зловживань допоможе рідній правді й вона, дарма що з великими труднощами, просякатиме в довкільні суспільні кола на чужині.

І що такого власне годиться нам у цій справі робити? — спитає хтонебудь. А ось приведемо зразок потрібної нашої дії в питанні дезінформації: Видавництво „Френдшип Пресс" Ню Йорк, випустило нещодавно три свої нові публікації — 1. „One Thousand Years", авторства Дж. Мартіна Бейлі, представника З'єднаної Церкви Христа, де розповідається про „тисячу років російського християнства", 2. в іншому виданні даного пресового органу, а саме в „Courage for a Cross", авторства Леслі Мерлін, презбитеріянської духовної представниці, вона в низці оповідань утотожнює історичні постаті з ранньої доби Київської Руси з росіянами, навіть відзиваючись про традиційний український „борщ", як про „російську страву"; 3. і ще в одній їхній публікації „Eyes to See, Ears to Near", яка має бути „студійним провідником до народів і Церков СССР", авторка Бетті Джейн Бейлі, активістка Союзу конґреґаційної Церкви в Ню Джерзі, виходить із помилкового становища про „тисячу років з історії християнства в СССР", плутаючи підкорені неросійські народи з Росією та підводячи все під один совєтський знаменник.

Тут аж напрошується наша активна відзивність на таке анахронічне насвітлення справжньої події з-перед тисячі років, що не має нічого спільного з СССР. Кому можливо, вказано було б спростувати порядком основнішої статті невірні авторські ствердження. А можна й коротким листом виправити незгідні з історичними фактами погляди окремих авторів, відзиваючись про кожну зосібна з приведених публікацій, в роді: як свідки відомої правди, спростовуємо в 1. публікації, що християнства в Росії, ані самої Росії, як державного твору, ще довго не було, коли Христову віру заведено в 988 році, в Київській Русі; щодо 2. публікації, то ні святі Ольга, ані Володимир не були російськими князями, а були насправді володарями Київської Руси, що нічого спільного з Росією не мала; якщо мова про 3. публікацію, то „тисячоліття християнства в СССР" є нісенітницею, бо СССР існує всього несповна 70 років. Насправді Ювілей Тисячоліття Християнства в 1988 році може законно відзначувати тільки поневолена Росією українська національність, бо володар Руси Володимир Великий провів акт хрищення в 988 року у столиці предків українського народу, в Києві, метрополії Руси, не Росії.

У цьому питанні — неправдивого насвітлення минулого й сучасного нашого народу в чужих джерелах інформації, кожному з нас нагода співпрацювати для виявлення вартостей нашої тотожности. Чим масовіша буде в тому наша участь, то краще успіхів перемоги правди треба буде сподіватись. Ніхто за нас цього не вчинить, бо нікому іншому не на серці, крім нас самих — добро українського народу. Постійністю й послідовністю таких змагань за відвоювання наших національних цінностей зможемо їх наприкінці у світовій прилюдній опінії закріпити. Тим і виправдаємо себе, як „амбасадорів української правди у світі".

Ольга Кузьмович

У 100-річчя світового щоденника

Кожного разу, коли маю щастя перебувати на терені нашої „старої", а все ще нам дорогої Европи, негайно після приїзду шукаю на газетних стонках за „Міжнародним Геральд Трібюном" — щоденником, який довгі роки був кожного ранку моїм товаришем сніданку, аж до 1966 року під назвою „Ню Йорк Геральд Трібюн".

Тепер він появляється в різних країнах лише не у ЗСА, але, здається, призвичаєння до одного характеру щоденника, а може і консерватизм зв'язаний із віком таки тягне мене завжди до знайомого з давніших років заголовку, форми статтей і аналізи подій, відмінного від того, що читається в інших щоденниках. А втім, хочемо цього чи ні, ми таки стали вже „американцями" і навіть, перебуваючи в Европі, шукаємо за вістками із Ню Йорку чи взагалі ЗСА.

Тому саме „Міжнародний Геральд Трібюн" — це газета, яка стала мені близькою і її завжди читаю з приємністю. Вона, однак, не лише ввійшла нерозривною частиною у моє перебування у Парижі, але можна її найти також в інших европейських країнах — хоча усюди ціна її на „американські" умовини доволі солона.

Уже у вересні, коли я мала приємність знову читати „Геральд Трібюн" щоденно у Парижі, на його сторінках появлялися згадки про те, що у жовтні цього року припадає 100 років від часу його появи.

Це 100-річчя відсвятковано тепер голосно і величаво у річницю, що припадала на день 4-го жовтня, а опис цих святкувань подавали на терені ЗСА у пресі та на телевізійному екрані і ми мали нагоду подивляти їхній розмір.

Але було і що святкувати, бо цей англомовний щоденник, який започаткував у Парижі в 1887 році завзятющий і трохи ексцентричний журналіст Джеймс Ґордон Беннет, сьогодні друкується 170,000 примірниками і рівночасно, завдяки теперішній техніці, крім Парижу, появляється також в Лондоні, Марселі, Цюріху, Газі, Римі, Гонк-Конґу, Сінґапурі, а від листопада має виходити також у Токіо. Цей англомовний щоденник має тепер біля 65 відсотків читачів не-американців хоча свої вістки подає він на підставі „Ню Йорк Таймсу" і щоденника „Вашінґтон Пост", які є співласниками сьогоднішнього „Міжнародного Геральд Трібюн". Крім того, що цей часопис виходить у дев'яти країнах, подають, що його можна купити у 164-ох країнах світу, тому то й можна його справді назвати світовим щоденником.

„Міжнародний Геральд Трібюн" переходив різні фази і різні моменти кризи та успіхів, але не зважаючи на труднощі не лише вдержався через ціле сторіччя, але так закріпився, що сьогодні може зі справжньою гордістю величаво святкувати свою річницю. Теперішні власники і редактори запросили декілька сотень своїх приятелів, працівників, членів дирекції і з ностальгією та радістю дали їм цілий ряд приємних моментів, включно із бенкетом у Версалі, оперовою виставою, і спеціяльним балем у городі Трокадеро зі сотнями штучних вогнів.

Було приємно про це читати, бож це святкували 100-річчя мого давнього приятеля, при читанні якого пережила я не одну приємну хвилину тоді ще, як він виходив у Ню Йорку і пізніше при кожному моєму перебуванні на европейському континенті. Але рівночасно із вістками про 100-річчя „Міжнародного Геральд Трібюн" і величиною тих святкувань мимохіть прийшло на думку, що вже за коротких п'ять років будемо мати власне українське свято 100-річчя нашого щоденника „Свобода".

Правда, не можна робити порівняння ані висотою накладу, ані кількістю читачів, ані силою гроша, що допомагає „Геральд Трібюн" у всіх кризах, але у певній мірі наша „Свобода" є також світовою у сьогоднішніх обставинах, бо читають її усюди, там де розкинена наша українська спільнота.

Тому надіємося, що вона, а з нею ті, які причасні до „Свободи", будуть старатися, щоб це сторіччя було святковане величаво на наші обставини і з повним глибоким зрозумінням його важливости.

Н. Сеник-Коваль

СВЯТОЧНА МОВА

На початку п'ятдесятих років, коли „діпісти" ринули з Німеччини у заморські країни, прибула до Бразилії цікава родина. Були це буковинці: молоде подружжя з двома малими дітьми та дідусь і бабуся — батьки молодої мами. Цікава ця родина тим, що у них у хаті був справжній конґльомерат, хоч усі вона були щирими українськими патріотами. Коли в них у Німеччині народилася дитина, вони постановили дати їй знання різних мов. Отже, від колиски до дитини (пізніше до двох дітей) говорили: бабуся — по-українському, дідусь — по-російському, мати — по-німецьки, а батько — по-французькому. Напочатку було тяжкувато, треба було запроваджувати досить гостру дисципліну, а потім увійшло у звичку і було зовсім нормально. За столом — за обідом, вечерею, сніданком — трималися української мови, коли до них приходили знайомі приятелі, теж усі говорили по-українськи. Українська мова панувала й в усі вільні дні від роботи — у свята. Для всіх їх це й була святочна мова. Усім їм було приємно говорити рідною мовою, а найщасливіші були діти, бо українську мову вони знали найкраще.

Діти любили свою бабусю, мабуть, більше, як свою маму. Бабуся була з ними всі дні та ночі. Бабуся розказувала або читала їм казочки, бабуся співала з ними, бабуся годувала їх, купала та й спати вкладала. Хороша терпелива працьовита українська бабуся! Про наших бабусь поети повинні були б скласти оду та й не одну. Одна бабуся уже тут, в Америці, теж виховала-виростила двоє дівчаток і лише завдяки їй, вони чудово говорили по-українському, і не тільки говорили, вони люблять українську мову, пісню, бандуру. Так оця „американська" бабуся чи, власне, бабуня — так її називали діти, колись жалілася, що „вечером ледве доволікаю ноги до ліжка", але разом з тим вона найщасливіша з усіх щасливців: поперше дітки — це велика приємність, внучата — це життя кожної бабусі, подруге жити у своїй хорошій родині куди краще, як у найрозкішнішому домі для старших і потретє — стомлюватись, як виходить, дуже корисно (екзерсайс!) Людина, як і машина, мусить бути чинна, діюча. Старші люди хворіють на безсоння, але не ті бабусі, що з утоми ледве доплентуються до ліжка.

Та вернемося до нашої попередньої бабусі. Частенько оті кохані дітки заганяли свою бабусю, як то кажуть, у кут. Вони ж такі допитливі, ну нічого тобі не пропустять, не подарують, не забудуть, прискіпуються до кожного слова. Бабуся часом не могла пояснити того чи іншого слова. Так було із словами леліяти, далебі й інші. Тлумачного словника не було, телефону, щоб з кимось обговорити те чи інше слово, теж не було. Над такими словами дискутували при вечері. До речі, молодому батькові дуже подобалися такі мовні дискусії; йому, бач, бракувало тонкощів української мови. Словом, ні одного словечка діти не дарували, нічого не йшло в забуття.

Отже, виростали діти з чотирма мовами, а п'ята — португальська — непомітно прийшла їм сама: на вулиці, а потім у школі. У школі були вони найкращими учнями. Була в цій хаті ще одна мова, яку всі дорослі знали — румунська — та не було як її убгати дітям. Виросли дітки з п'ятьма мовами, добре ними володіли, та найрідніша, найкраща в світі лишилася їм українська мова — святочна мова. Вони її досконало знають не лише в розмові, а й у письмі, і люблять її так, як любили свою бабусю.

Нехай це буде прикладом для молодих батьків, які виростали в Бразилії, Бельгії, Арґентині, Франції..., а потім їх батьки привезли сюди, в Америку. Нехай тепер ці молоді батьки дадуть своїм дітям якнайбільше у дошкільні роки. Ці батьки можуть дати своїм дітям знання найменше трьох мов, замість однієї, англійської.

Літературний критик І. Дзюба у своїй статті „Бо то не просто мова, звуки"., що появилася у газеті „Вечірній Київ" пише: „Є, на жаль, люди, які вважають, що їм цілком достатньо так-сяк засвоєної російської мови, а вже, скажімо, українська їм ні до чого. І не задумуються ці люди над тим, як обкрадають себе. Маючи щасливу можливість знати обидві мови, вони від такої можливости бездумно відмовляються, забуваючи давню мудрість: скільки мов знаєш, стільки життів проживеш!"

ВІДОМИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ індустріяліст, мультимільйонер Арманд Гаммер, який, як відомо, вдержує приязні зв'язки із совєтськими лідерами, починаючи від Владіміра Леніна і кінчаючи на Міхаїлові Ґорбачові, привіз на своєму літаку „Боїнґ-727" 56-річну жидівську активістку з Москви до Тель Авіву Іду Нудель, яку багато жидів „рефюзників" називають їхнім „ангелом хоронителем". Крім неї на покладі літака був А. Гаммер з дружиною і його близькі співробітники та охоронники. В розмові з кореспондентами Гаммер заявив, що він стратив багато часу щоб переконати совєтських високих речників про недоречність дальшого проволікання видачі візи для І. Нудель.

ПРЕДСТАВНИКИ ІЗРАЇЛЬСЬКОГО уряду в Єрусалимі заявили кореспондентам що вони не задоволені, що Совєтський Союз знову змобілізував групу держав, зокрема арабських і африканських, які голосували за осунення Ізраїля з Організації Об'єднаних Націй. Очевидно, представники СССР голосували за викиненням. Генеральна Асамблея повторяє голосування над цією справою від 1982 року. Представники 39 держав голосували за осунення, 29 стримались від голосування, а 80 спротивились такій пропозиції. Разом з СССР голосували представники Куби, В'єтнаму, Східньої Німеччини та інші. Делеґації Польщі, Мадярщини і Румунії взагалі не з'явились на сесії коли відбулось голосування.

Марія Гарасевич

„ЛІКАРСЬКИЙ ВІСНИК"

I.

Журнал Українського Лікарського Товариства Північної Америки „Лікарський Вісник" (почав виходити 1954 р.), один з найвизначніший здобутків українців за кордоном. На жаль, крім лікарів, дуже мало хто про нього знає, а вартість і значення журнала унікальне й неоцінене. Справа в тому, що звичайним явищем для еміґрантів кожної національности, в кожну добу, є мати пресу в рідній мові, яка охоплює культурно-громадські та політичні справи. Явищем незвичайним і, просто, парадоксальним є примусова, так би мовити, еміґрація мови, через застосування в Україні майже цілковитого мовного ґеноциду, як засобу повної безкомпромісової денаціоналізації-русифікації нашого народу. Явище в Російській імперії ненове і тим більш злочинне. Шляхом русифікації вижито українську мову з наукових праць, з усного вжитку на викладах у вищих школах, викорінюється її згори надолину у всьому шкільництві аж до дитячих садочків. Адже кожна мова розвивається від розмовної до її найвищого щабля — наукової. Українська наукова мова приневолена еміґрувати й затримати свої існування в азилі, як це ми бачимо хоч би на прикладі медичної науки й професійної її мови взагалі. Перестали виходити рідною мовою медичні журнали в Україні, такі як біохемічний, фізіологічний, лишився, як останній з могікан, лише журнал „Педіятрія, акушерство і гінекологія". Скасувавши українську мову в освіті, цим самим скасували її в розмовній мові інтеліґенції, а серед неї і лікарів.

І так як 100 років тому, завдяки нищівній національній політиці царської Російської імперії, перша медична книжка українською мовою побачила світ у Женеві, Швайцарія, під заголовком „Життя і здоров'я людей на Україні", автор Сергій Подолинський, (див. статтю д-ра Я. Туркала „Лікарський Вісник", ч. 1, 1987 р., стор. 28), так і сьогодні „Лікарський Вісник" — медичний журнал у широкому засязі виходить українською мовою за кордоном у ЗСА. Саме в цьому, в першу чергу, полягає унікальна вартість журнала та його велика роля, яку він відігравати-ме в майбутньому для України. У якійсь мірі, він виповнить штучно створену мовну порожнечу в медичній науці.

З наукового боку „Лікарський Вісник" — високоякісний професійний журнал з широким засягом. Саме його видання винятково добре під кожним оглядом, а побудова змісту чітка, цікава, різноманітна, витримана у своєму призначенні.

Зміст поділено на такі частини:

Наукова частина. У ній в кожному числі поміщено три-чотири наукові статті наших лікарів-спеціялістів із різних ділянок медицини. Статті побудовано на новітніх здобутках та дослідженнях, написані високопрофесійно, дуже добре ілюстровані з докладним зазначенням використаних джерел. Зупиняючись на якійсь хворобі, проблемі чи стані, автор робить вступ з поясненням, що саме дане захворювання собою уявляє, а далі вглиблюється у його суть, розвиток, наслідки, методи лікування і т.д. Часом, автор у вступі подає відомості про започаткування хірургічної техніки, а далі із докладними статистичними даними, зупиняється на її розвитку та застосуванні, і на самому захворюванні. Кожен автор має свій власний підхід до теми та її розроблення, як і свій власний стиль.

Огляд „Лікарського Вісника" зроблено на підставі чотирьох примірників за роки 1984-86-87. У них автори наукової частини: д-р Богдан Р. Дзьоба, д-р Марія Крамарчук-Гординська і д-р Олександра Ґульт-Филипович, д-р Роберт А. Фішман, д-р Андрій Левицький, д-р Лідія Л. Балтарович, д-р Іван Душкевич, д-р Марко П. Конюх, д-р Юрій Грицеляк, д-р Володимир М'ялковський. Звертає на себе увагу д-р Андрій С. Олеарчук. У чотирьох числах поміщено аж чотири його статті. Переважно він має співавтора як д-р Джордж І. Маґоверн, д-р Андрій Ґаврись, але виступає і як окремий автор. У „Лікарському Віснику" за 1986 р., на сторінці 52 знаходимо біографічні дані про нього: „Д-р Андрій Семенович Олеарчик; народжений 3-го грудня 1935 року в Перемишлі; українець; грудний, серцевий і судинний хірург, член Американської колеґії хірургів..." І нижче подано цілий ряд його наукових праць.

Маємо дві цікаві історичні розвідки пов'язані з медициною: д-р Юрій Бережницький до 1000-ліття Хрищення Руси-України написав „Святі Косма і Дем'ян — лікарі безсребреники", а д-р Ярослав К. Туркало подав історію своїх розшуків першої медичної книжки українською мовою. Обидві статті поміщено у ч. 1 (115) за 1987 р. Їх доцільно було б надрукувати у нашій пресі для широкого читача.

Наукова частина розрахована на лікарів, проте вартість її значно більша. Уважно прочитавши цей матеріял у вищезгаданих примірниках, я прийшла до висновку, що кожна освічена людина, незалежно від її фаху, здобуде звідти чимало знання, так необхідне й дорогоцінне. Хоч може, подекуди, не все зрозуміє через професійні терміни, саму технологію і т.д., проте, з того що цілком добре можна зрозуміти, буде свідомішим у якій небезпеці перебуває здоров'я, яким обачним треба з ним бути, навіть краще розуміти процес і можливості лікування.

Закінчення буде.

Прогулька сеньйорів УБС до Філядельфії

У середу, 9-го вересня ц.р., по обіді вже почали з'їжджатися сеньйори Українського Братського Союзу на оселю „Верховина" у Ґлен Спей, Н. Й., з ближчих і дальших стейтів Америки. Ці з'їзди відбуваються щорічно при великій кількості місцевих сеньйорів, які також належать до відділу УБС.

Ціль з'їзду — звітування за пророблену працю за рік, а також це є приємна товариська зустріч із знайомими та проведення гарних годин на мистецьких імпрезах. У четвер 10-го вересня було організовано два автобуси Олександром Линником, один до Атлянтик Сити, а другий — до Філядельфії.

Рано о 7-ій годині прибув автобус, на якого чекали вже всі ті, які хотіли їхати до Філядельфії. Разом з тими, що чекали на автобус був присутній о. Юліян Осадца, душпастир церкви св. Володимира, який разом з дружиною Стефою їздили з нами до Філядельфії. Так, як водиться за українським звичаєм, Отець Юліян провів молитву та поблагословив усіх у щасливу дорогу і автобус від'їхав.

Прибули ми до Філядельфії перед обідом і насамперед поїхали до українського собору Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії. Це надзвичайно гарна і величава святиня. Перш всього ми оглянули собор знадвору, який приваблює вас і від якого ви не можете довго відірвати своїх очей. Коли ми увійшли до середини собору, то тут вже навіть тяжко словами передати ту красу, яка відкрилась перед нами. Відразу в очі кинувся запрестольний образ Богородиці, великої краси Іконостас та численні чудові ікони роботи Христини Дохват. Сонячні промені, що пробиваються до середини через кольорові вікна, освітлюють з усіх боків дуже високу будову всередині, і це все справляє на вас таке враження, що ніби ви не є на цій грішній землі, а десь у казкових просторах неба.

В соборі сеньйорів УБС дуже гарно привітав о. Іван Філдс, сотрудник Катедри, і коротко розповів нам історію будови цього чудового храму, про працю парафіян, а також про працю з молоддю в школі при соборі. Після того о. Юліян Осадца відслужив Молебень до Пречистої Діви Марії, провів молитву до Богородиці з просьбою, щоб охороняла наш український нарід від бід і мук, який чомусь мучиться найбільше серед усіх народів на світі, та щоб охороняла нашу батьківщину Україну, яку переслідують нещастя одне за одним. Зокрема отець Юліян віддав під омофор Цариці України усіх присутніх, промовив молитву за всі наші родини, всіх українців на поселеннях і в Україні. По Молебні сестри при соборі запросили нас на полуденок, за що ми були їм дуже вдячні.

По обіді ми вирушили з нашим провідником оглянути історичні місця, на які є так багата Філядельфія. Ми всі бажали переживати разом з цілим американським народом початки будови цієї найбагатшої і наймогутнішої країни, а особливо святкувати двохсотлітній Ювілей Американські Конституції. Із самого початку ми оглянули „Дзвін Свободи" з поясненням його історії, після того ми відвідали декілька історичних місць, де працював перший Уряд ЗСА, будинок карбування грошей та інші місця з повним поясненням.

Ольга Линник

Конґрес...

(Закінчення зі стор. 1)

Структурально-організаційні питання порушували такі доповідачі: митрофорний протоієрей Маріян Бутринський (Чикаго) говорив про „Церкву в діяспорі, проблеми її єдности, центрального управління та збереження окремої ідентичности"; ред. Микола Галів (Ню Йорк) доповідав про змагання за патріярхат і часткові успіхи в цьому напрямі, зокрема встановлення синодального правління та тяглости Львівського Архиєпископського престолу. Роля мирян і їх проблеми виходили в різних доповідях, але окремо дав огляд і оцінку мирянських організацій д-р Леонід Рудницький (Філядельфія), визначуючи також напрямні майбутньої організації мирянства. Дуже фахову й аналітичну доповідь про юридичний стан УКЦеркви, зокрема у світлі нового східнього права, виголосив протоархимандрит чину Св. Василія Великого, Ізидор Патрило (Рим). Пов'язання духовних, суспільно-мирянських та організаційних аспектів відбив у своїй цікавій доповіді із влучними суґестіями інж. Роман Кравець (Лондон), який говорив про екуменічний діялог між католиками і православними.

Окремо стояли дві доповіді про нинішній статус Церкви в Україні і діяспорі. Отець д-р Іван Дацко (Рим) говорив про Українську Католицьку Церкву за понтифікату Івана Павла II, зокрема доповідач проаналізував стан Церкви в Україні й актуальні сьогодні проблеми змагання за привернення прав УКЦеркві. Цю проблему також порушив д-р Василь Маркусь (Чикаго) в доповіді про релігію і Церкву в Україні сьогодні та про вигляди на майбутнє. Обидва доповідачі підкреслили потребу належного розуміння ситуації віруючих людей та їх прагнення домогтися повних прав для Церкви в Україні.

Підсумки думок і дискусій конґресу подав архимандрит Іван Музичка (Рим) у кінцевій доповіді „Покликання і завдання нашого покоління". Він підкреслив ряд духовних аспектів, що сьогодні є найістотнішими: релігійна формація, насамперед мирянського активу, взаємини і співпраця усіх складових частин Божого люду, встановлення спільности і єдности, при цьому допускання неістотних різниць у поглядах методах, навіть у релігійній практиці чи й ментальності. У відомій контроверзії між „східняками" й „західняками" в нашій Церкві доповідач займав посереднє і помірковане місце.

Поминки по Патріярхові

До програми конґресу належала й сесія, що була вшануванням Патріярха Йосифа у третю річницю його смерти. Сесія була попереджена Панахидою в соборі св. Софії, яку правили 19 єпископів на чолі з Блаженнішими Мирославом Іваном, та відвідинами в крипті під собором і складенням вінців. В час самої сесії промовляв Архимандрит Іван Хома, ректор Українського Католицького Університету (Рим), що говорив про небуденність постаті Патріярха Йосифа. Він подав низку маловідомих фактів із життя пок. Патріярха та висловив ряд влучних і оригінальних помічень і думок. Від мирян говорив інж. Ярослав Гаврих (Лондон), а темою його гарного і продуманого слова було: „Ідея єдности Церкви і народу в думках і ділах Патріярха Йосифа".

Поминки відбулися в залі під собором св. Софії, що його будівничим і був покійний Патріярх Йосиф.

Спільна вечеря

Після поминок в Святій Софії влаштовано спільну вечерю в осередку, де відбувався цілий конгрес — „Домус Пачіс". У вечері взяло участь 170 учасників конгресу та гостей в тому 10 Владик та настоятелів чоловічих і жіночих чинів. Саме на цю зустріч перенесено вже згадувану доповідь Єпископа Роберта Москаля, а крім нього ще виступили з короткими словами священики Роман Ганкевич (Гамилтон Канада) і Павло Когур (Франція), сестра Дія (Рим) та мирянський і суспільний діяч Іван Равлюк (Лондон). Всі виступаючі підкреслювали вагу таких зібрань і вивчення питань церковної відnови, відповідальности мирян та висловили бажання, щоб грядучий ювілей Тисячоліття був нагодою духовного збагачення, релігійного зміцнення та віднови. В час цієї вечері також зачитано деякі письмові привіти, що їх отримав конґрес: від екзильного уряду УНР Спілки Журналістів, Українського Католицького Об'єднання в Арґентині та від однієї парафії в Польщі.

Шостий конґрес мирян відкрив та закрив голова УПСО інж. Василь Колодчин (Дітройт), що вклав чимало праці в організацію конґресу. Програмовою частиною займався д-р В. Маркусь. Окремими сесіями проводили визначні мирянські діячі з різних осередків: д-р Володимр Пушкар (Філядельфія), Григорій Порохівник (Едмонтон), д-р Павло Джуль (Дітройт), Володимир Кальваровський (Мюнхен), Юрій Венгльовський (Мельбурн), інж. Олександер Пришляк (Ветерсфілд, ЗСА) та Оксана Бережницька (Баффало). Постійними секретарями конґресу були Зиновія Бігун (Чикаґо) і Василь Никифорук (Ню Йорк).

На закінчення конґресу була відправлена соборна Архиєрейська Літургія, на якій проповідував єп. Іноkентій Лотоцький (Чикаґо)

Інші імпрези

Частина учасників, що приїхали раніше, зокрема з Англії, відбули ще в неділю 20-го вересня, поминки в пам'ять поляглих українських вояків і того ж дня вмурували пропам'ятну таблицю в крипті під собором св. Софії, а в понеділок, 21-го вересня, брали участь у Молебні над гробом св. Йосафата, яким формально відкрився Синод єпископів.

Одного вечора учасники мали змогу оглянути фільм із відвідин Папи Івана Павла II в українській катедрі в Буенос Айресі. Дві групи у вільний час їздили до Монте Касіно.

На марґінесі конґресу ще відбулися офіційні відвідини представників УПСО у деяких голів ватиканських декастерій: Кардинала Піронео (Рада у справах мирян), Кардинала Люрдусамі, префекта Східньої Конґреґації, та Архиєпископа Марусина, секретаря тієї ж конґреґації, як також у Блаженнішого Мирослава Івана та інших українських Владик.

В п'ятницю, 25-го вересня проведено успішну пресову конференцію, на якій було понад 20 чужих журналістів та радіорепортерів. Відгуки про конференцію, конґрес мирян, Синод владик та про приїзд на захід Й. Терелі були поміщені в італійській пресі, а також обширні репортажі та інтерв'ю з учасниками подали ватиканське радіомовлення, італійська державна радіопрограма українською мовою та радіо „Свобода".

В цілому, шостий конґрес українських католицьких мирян в Римі належить до поважних досягнень Українського Патріярхального Світового Об'єднання, а чисельна участь в ньому духівництва, монашества, членів ієрархії свідчить про те, що мирянський чинник належно доцінюється в житті Української Католицької Церкви. Із самого змісту конгресу — доповідей і дискусій та висловлених побажань — виходить, що ще більше залишається завдань і праці для мирян у майбутньому.

Конференція присвячена 1000-літтю Хрищення України-Руси

Новий академічний рік в Українській Вільній Академії Наук було відкрито у Ню Йорку 12-го вересня, ц.р., науковою конференцією присвяченою Тисячоліттю Хрищення Руси-України. Конференцію відкрив проф. Ярослав Білинський, діючий президент Академії.

Священик Мелетій Войнар, учений, фахівець у ділянці церковного права, у своїй доповіді „Право Київської Церкви за часів святого Володимира Великого. Джерела і збірки" говорив про запровадження канонів (тобто церковних канонів) серед новохрищених християн у київській Русі.

Право Київської Церкви спершу було візантійським. Перші священики були з Корсуня (Херсона в Криму) й іншого права не знали. Очевидно був також вплив номоканону святого Методія, слов'янські переклади якого досягли Києва, теж номоканону 14-ти титулів, передфотіївський у слов'янському перекладі в Болгарії.

За часів Володимира складено церковний устав, який став темою численних наукових досліджень на Сході Европи зокрема сучасних совєтських учених. Знайдено 200 його списків. Устав Володимира встановив незалежність духівництва та церковних справ від княжої влади, завів „десятину" з прибутків на утримання Церкви.

Доповідь „Православна Церква на Україні в XIX столітті" прочитав Олександер Воронин, богослов за освітою, один з редакторів недавно виданої монументальної книги „Мартирологія Української Православної Церкви".

Доповідач нагадав, що від 1686 року Київська Митрополія була підпорядкована московському патріярхові. Натиск на Українську Церкву посилився за часів царя Петра Першого, коли Київську Митрополію зліквідовано, як автономну церковну область і вона стала звичайною епархією Російської Православної Церкви.

У XIX столітті, яке доповідач назвав „періодом темної неволі", царський уряд використовував Православну Церкву на Україні як знаряддя своєї імперіялістичної політики.

Церква на Україні, як і на всіх землях Російської імперії, була підпорядкована державі, головою Церкви був цар. Така політика допомагала поневолювати приєднані території, русифікувати їх. Київська Митрополія втратила характер Національної Церкви. Царська влада призначала єпископів, або вихованих у Росії, або ж українців, які втратили національні почуття. Духівництво, — 12 тисяч священиків, — мало служити справі русифікації. Серед них були росіяни, але багато було місцевих священиків українського походження. Чимало було парафій, що переходили від батька до сина.

Києво-Могилянську Академію було закрито 1817 року, а замість неї створено Київську Духовну Академію, яка підготовляла богословські кадри, виховуючи їх у проросійському дусі. Наприкінці XIX століття на Україні було десять духовних семінарій. Їхнє керівництво прагнуло русифікувати семінаристів, які жили в гуртожитках — бурсах.

Від часів цариці Катерини Другої російська Церква домагалася, щоб мова богослужень в Україні не відрізнялася від мови уживаної в богослуженнях у Росії. Наприклад, українців — семінаристів і священиків — переучували, щоб вони співали не „Господи помилуй", а „Ґоспаді памілуй", не „Вірую", а „Вєрую".

Священикам дозволяли виголошувати проповіді лише російською мовою.

У XIX столітті на Україні не було побудовано жодної церкви в українському стилі. Занепало мистецтво іконопису, бо був наказ — слідувати традиціям російського іконопису.

Та хоч які були старання царського уряду, але повного успіху русифікації України через церкву Москва не осягнула. Навпаки, багато семінарій стали розсадниками українства, по цих духовних школах діяли українські гуртки. З родин священиків вийшли творці української культури: письменники Степан Руданський, Анатоль Свидницький, Іван Нечуй-Левицький, літературознавець і громадський діяч Сергій Єфремов, композитор о. Кирило Стеценко, учені Вадим і Данило Щербаківські та багато-багато інших.

Хоч вплив російськомовних священиків на народ був невеликий, але люди горнулися до Церкви, урочисто відзначали храмові свята, тисячі віруючих прямували до Києво-Печерської і Почаївської лавр.

В колах інтелігенції була байдужість до Церкви, але безвір'я не було загальним явищем. У XIX столітті почалися спроби перекладів Святого Письма на українську мову. Повний переклад зробили Куліш, Левицький та Пулюй. Праця була тяжка, бо в той час ще не було словників.

Православна Церква на Україні увійшла в XX століття підкорена чужій владі. це був гарбунок одного народу іншим. В роки революції Українська Православна Церква відродилася проголосивши автокефалію, проте, як відомо, невдовзі вона була придушена комуністичною владою.

Після доповідей відбулася дискусія. Зокрема говорили, що на Україні в народі віра живе, хоч всі українські церкви пригнічені.

Любов Дражевська

СОВЄТСЬКА ГАЗЕТА „Правда", орган ЦК КПСС, надрукувала минулого тижня на своїх сторінках пересторогу для тих совєтських громадян, які хотіли б використовувати „ґласність", нову політику компартії і уряду для особистих порахунків чи поширювання неправди про СССР, внутрі країни і в розмовах із закордонними туристами. „Правда" признається, що несовісні особи, використовуючи атмосферу „ґласності", поширюють плітки, займаються антисовєтською агітацією й пропагандою, поширюють неправду про провідних осіб в компартії і уряді. Газета пригадує, що такі дії є протизаконними і особи, яким доведуть поширювання таких пліток, можуть бути покарані до одного року тюрми. Сам генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов й інші члени Політбюра заявляють, що „ґласность" має межі про які не слід забувати совєтським громадянам.

ЗМАГУНИ КРАЙОВОЇ футбольної ліги закінчили страйк, але брати участи в іграх минулої неділі не могли. Після 24-денного страйку грачі без контракту повернулися і довідались, що не отримають своїх нормальних платень аж до наступної неділі. Профспілка змагунів заскаржила власників клюбів, закидаючи їм монополь.

РИМО-КАТОЛИЦЬКІ єпископи Америки заявили, що вони ясно і недвозначно представлять свої погляди на деякі справи, що їх видвигають кандидати у виборчих кампаніях на 1988 рік. Тому, що у попередніх виборах гостро критиковано деяких єпископів за їхню опозицію до поодиноких кандидатів і їхніх настанов в справі абортів єпископи сказали, що не стараються організувати релігійного бльоку виборців, але свої думки мусять ясно представити.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

о. Мирона Кузьмінського

який помер у Польщі

Й У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

Ореста Кузьмінського

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

27-го і 28-го жовтня 1987 р.
в катедральному храмі Непорочного Зачаття ПДМ у Філядельфії, Па.
о год. 8-ій ранку

Просимо про ласкаві Служби Божі і молитви за Покійних.

РОДИНА
Сестра — СОФІЯ ЦИГАН
Сестра — ІВАННА БЕМКО
Брат — ЛЕВКО КУЗЬМІНСЬКИЙ

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО

в суботу, 24-го жовтня 1987 р., о год. 1-ій по пол. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

буде відправлена

ПАНАХИДА

ЗА ДУШІ СПОЧИЛИХ:

бл. п. Галини Овсієнко
бл. п. Василя Овсієнка
бл. п. Любомира Овсієнко

Бувших Приятелів Покійних проситься про численну участь.

Ю. і О. СОСЕНКО

У ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ЕВИ ЯРЕЦЬКОЇ

з дому ТОМКІВ

уроджена в селі Гараєць

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

у вівторок, 3-го листопада 1987 року
в церкві Непорочного Зачаття в Гемтрамк, Миш.

Муж — ПЕТРО
Дочка — ЛЕСЯ з мужем СЕМЕНОМ
Син — ПЕТРО П. з дружиною НЕНСІ
Внуки - ДАВИД, ДЖЕНЕТ, КАТЕРИНА, ПАВЛО І БРАЄН

З волі Всемогучого Господа Бога, в понеділок, 21-го вересня 1987 р., по довгій і тяжкій недузі відійшов у Вічність

наш Найдорожчий

ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДО, БРАТ І ШВАҐЕР

бл. п.

РОМАН ГРИЦАЙ

народжений 27-го квітня 1927 р. в Грушові, Дрогобиччина. Суспільно-громадський діяч, довголітній касир 175-го відділу УНСоюзу.

Похоронений в четвер, 24-го вересня 1987 року, на цвинтарі св. Ядвиги в Дітройті, Миш.

Цією дорогою складаємо нашу щиросердечну подяку Всч. о. Йосифові Шарому, парохові церкви св. Івана Хрестителя та о. Томі Ґлен за Заупокійні відправи та похоронні обряди; диригентові Кирилові Цепенді та хорові „Боян" за співи; дорогим членкиням Апостольства Молитви та Апостолятові ім. Слуги Божого Митрополита Андрея Шептецького за збірні молитви; друзям Покійного, що несли домовину; п. Ярославові Базюкові за зорганізування похорону; Вш. промовцям: Василеві Папіжові — голові 175-го Відд. УНС за прощальні слова від громадських організацій, п. Семенові Стецюкові — від односельчан, п. Кирилові Цепенді від парафіяльних товариств; Осипові Рудницькому за переведення тризни.

Від щирого серця дякуємо всім дорогим учасникам похоронів, зокрема односельчанам та приятелям, що прибули з далеких місцевостей. Щиро дякуємо за молитви, співчуття, квіти, датки на Служби Божі та беатифікаційні цілі Слуги Божого Андрея Шептицького, що в загальному дало суму 181 дол.

Сердечно дякуємо всім приятелям та людям доброї волі за всю допомогу, яку вони подали нам в часі нашого горя. Особливо з цілого серця дякуємо Апостолятові ім. Митр. А. Шептицького за Заупокійну Службу Божу, що буде відправлена у 40-ий день смерти, дня 31-го жовтня 1987 р., о год. 9-ій ранку, в церкві св. Івана Хрестителя в Дітройті.

Нехай Вас усіх Всевишній Господь нагородить сторицею за добре серце та всю доброчинність, яку ви зробили для нас.

ЕВА — дружина
СТЕФАН, ЕВГЕН, РОМАН мол., ПЕТРО — сини з родинами
ОРИСЯ СТАСИК — пасербиця з родиною

Дім ОДУМ в Чикаґо оздоблено фресковим живописом

В 1984 році філія Організації Демократичної Української Молоді ОДУМ'у, Чикаґо, відкупила від Пласту одноповерховий дім в українській околиці на Чикаго вулиці. Пласт купив собі більший дім зараз побіч, і тепер домівки Пласту і ОДУМ'у розділює лише спортова площа, обнесена високим парканом. Площею користуються обидві організації.

Зі східньої сторони дому ОДУМ'у лежить без ужитку також обнесена низьким залізним парканом велика площа, яку деколи, під час імпрез, вживає ОДУМ для паркування авт. Власником її є український підприємець Дан Гладко, дім якого стоїть позаду дому ОДУМ'у.

Східню частину дому ОДУМ'у, що сягає на півбльоку, видно здалеку, тож цією стіною зацікавилася скульпторка-малярка Линн Такат, яка виконала багато скульптурних праць для парків і дитячих городів-садків у Чикаґо. Спонзором розмальовання стіни ОДУМ'у був Ukrainian Village Neighborhood Association, а фундатором є Chicago Office Of Fine Arts. Фресковий живопис зображає костюми, скульптуру, вишивки, кераміку, життя, культуру, традиції, побут і природу України, Мехіко, Польщі, Пуерто Ріко, Італії, Мадярщини, Ґани, Ніґерії, Чехо-Словаччини, Ґватемалі, Кореї та З'єднаних Стейтів Америки.

На найбільш видному місці, найближче до дороги, намальовані українські соняшники та українська дівчина в народному строї центральних земель України. Малярка Линн Таката, бабуся якої була українкою, працювала над цим великим фресковим живописом три місяці. Їй допомагали учні — діти та молодь, впродовж літніх вакацій, з них 12-ть осіб — як помічники в приготуванні картин, та 41 особа — як малярі. Український стрій допомагала вдосконалити українка пані Лідія, яка є на пенсії й колись жила у Мілвокі, Вісконсин.

Відкриття фрескової стіни будинку ОДУМ'у відбулося в неділю, 4-го жовтня, з промовами, подяками, представленням артистів-малярів, помічників та мистецькими виступами. Від українців виступала одумівка Мотя Пошиваник з бандурою і вокальна група „Лідан" — Ліда Риндик (спів) та Богдан Бухвак (грає на гітарі та співає), які виконали ряд українських пісень. В програмці відкриття свята подаються імена та прізвища всіх осіб, що працювали над картиною впродовж літа, та список жертводавців, які чимось допомогли в реалізації цього гарного задуму. З українських установ та організацій на списку жертводавців бачимо O'Hare Graphics & Reproduction (власник Дан Гладко), пекарню „Анну", Самопоміч", ОДУМ, Дельту, та Українську книгарню.

Ол. Сергієнко

Студенти зорганізували імпрезу, присвячену Тисячоліттю

Студенти літньої школи українністики і місцеві хористи на відзначенні Тисячоліття.

Понад 200 осіб приєдналися до процесії зі свічками й екуменічного Богослуження, що їх влаштували студенти українських курсів літньої школи, для відзначення Тисячоліття християнства в Україні. Увечері 14-го серпня учасники процесії, очолені церковними хоругвами, пройшли з гарвардського подвір'я над річку Чарлз. Вони йшли співаючи релігійні гимни та роздаючи прохожим літературу про Тисячоліття. Над річкою о. Андрій Партикевич з УПЦеркви св. Андрія та о. Петро Дудяк з УКЦеркви Царя Христа провели традиційне свячення води в пам'ять хрищення киян у 988 році. Після свячення, за старим християнським обрядом, учасники ділилися хлібом.

Ініціяторами імпрези була група студентів, яка щотижня обговорювала українську духовну спадщину під проводом Бориса Ґудзяка, гарвардського аспіранта. Ця група створила студентські комітети, які подбали про кожний аспект імпрези. Вони не тільки вибрали відповідне місце, але й дістали дозвіл на відбуття імпрези та поліційну охорону й замовили гучномовці та буфет. Студенти теж запросили пресову службу і розіслали понад 700 запрошень до українців околиць Бостону. Вони розіслали повідомлення до місцевих газет, щоб імпреза була оголошена серед інших місцевих імпрез. При допомозі бюра Фонду катедр українознавства студенти підготовили для преси спеціяльні інформаційні папки.

„Дуже гарно, що студенти літньої школи та громади так гарно співпрацювали. Наприклад, ми створили хор, що складався із студентів та мешканців Бостону. Ним диригував Олександер Кузьма, диригент місцевого хору. Серед цьогорічних студентів ми мали трьох семінаристів, одного диякона та одного священика і, очевидно, вони асистували при відправі Богослуження", — сказав Борис Ґудзяк.

ФКУ

Срібний ювілей особливої парафії

Неділя, 23-го вересня ц.р., була днем великої радости для членів парохії св. Юрія Переможця в Лінколн, Небраска. Та чи тільки для них? Це був день радости і для інших дочерних парохій, що є під опікою ревного, молодого українського священика о. Йосифа Газуди. На той день прибули до церкви св. Юрія парохіяни з далекого Ст. Джозеф, Мізурі та Омаги, Небраска. Всі вони долучились до радости своїх братів у відзначенні їхнього срібного ювілею.

Парохія св. Юрія Переможця в Лінколн є дійсно унікальною парохією. Постала вона з тих новоприбулих українців, що в 50-их роках оселились тут, у столичному місті стейту Небраски, де перед ними не було ні однієї української душі. Вони були здані на власні сили. Єдиною надією для них у розв'язці їхніх щоденних проблем була їхня церква.

Більшість з цих українських родин прибули із західньої Німеччини, з міста Падерборну. Це були своєрідні українські подружжя: більшість жінок були дівчата з Великої України: з Києва, Полтави, Вінниці, Жмеринки, з Волині; хлопці ж — переважно із Західньої України. За віровизнанням дівчата були православними, але, вийшовши заміж за наших галицьких хлопців, вони адоптували їхній стиль життя, а щобільше — зробили це життя ще кращим, хоч, будучи вихованими в Совєтському Союзі, не мали вони змоги одержати формальної релігійної освіти. Коли ця парохія почала своє існування серед нових обставин в Лінкольні, вона нараховувала лише 13 родин. Сьогодні, завдяки ревній праці, глибокій вірі і взаємній любові, ця парохія подвоїлась і здобула багато приятелів-американців, що є сталими учасниками наших святих Літургій. При церкві існують такі організації: Відділ „Провидіння", Українська-Американська Асоціяція, Відділ УНСоюзу. Усі вони спільно працюють і проявляють велику живучість.

Ювілейні святкування 25-ліття почалися вже в суботу, 22-го вересня, відправою Вечірні, яку відслужив колишній парох о. Ярослав Свищук в присутності Владики Іннокентія Лотоцького, ЧСВВ. Після відправи Вечірні, що її співали усі вірні, Владику привітав о. Й. Газуда, висловлюючи велику радість у зв'язку з прибуттям Владики на урочистість. Владика виголосив тоді глибоку проповідь і уділив свого благословення, після чого відбулося спільне прийняття в церковній залі, де старі приятелі могли знову зустрітись і згадувати старі, гарні часи.

Офіційні святкування Срібного Ювілею почалися наступного дня вранці в неділю процесійним походом до церкви о год. 10-ій, що його очолювали: Преосвященний Владика Іннокентій та латинський єпископ Лінкольну Владика Ґленнон Флейвен. Обох Владик привітали перед головними дверима церкви представники церковної громади прастарим українським звичаєм — хлібом і сіллю, а малі діточки — червоними рожами.

Коли професійний похід зближався до престола, хор парохіян співав могутнє „Буде ім'я Господнє благословенне від нині і до віку"!

Слідувало посвячення нового іконостасу, що його довершив Владика Іннокентій. Різьбу іконостасу виконав Степан Сторонський, а ікони в українсько-візантійському стилі розмалював Віктор Небесняк. Новий іконостас є прегарною окрасою церкви, і це перед ним Владика Іннокентій відправив Архиєрейську святу Літургію в сослуженні о. пароха Йосифа Газуди та колишнього пароха-основника о. Ярослава Свищука. Хор, підготовлений о. парохом, взірцево відспівав св. Літургію.

Церква вщерть була виповнена парохіянами і запрошеними гістьми. Після св. Євангелії Владика виголосив ювілейну проповідь, зложивши при тому найщиріші ґратуляції парохіянам за їхню вірність, витривалість, велике прив'язання й любов до своєї Церкви і українського обряду. При кінці св. Літургії відспівано Многолітствіє Святішому Отцеві, українській Ієрархії, священикам, жертводавцям, парохіянам та всьому українському народові.

О годині 1-ій по полудні в Лінкольні в елеґантному готелі „Корнгаскер", відбувся величавий бенкет з участю понад 200 учасників. До головного столу засіли два Владики, священики українського та латинського обрядів, члени церковного Комітету та тостмайстер в особі Івана Каліти, який дуже справно виконував свої функції під час ювілейного бенкету.

З ювілейною промовою виступив о. Ярослав Свищук, що короткими словами накреслив початкову стадію розвитку парохії та вказав на те, як то батьківське Боже Провидіння опікувалось цією парохією продовж її існування і як вона могла рости духово з вірою і любов'ю під ласкавою опікою Небесного Отця і Божої Матері.

На закінчення бенкету промовляв латинський Владика Ґленнон Флейвен, який виявив великий подив супроти ревности і працьовитости цієї малої української громади (всього 13 родин на початку), та обіцяв поміч у всіх її потребах.

В імені церковного комітету промовляла Валентина Небесняк. Вона, між іншим, сказала: „На цьому ми не можемо зупинитися, але мусимо далі працювати і заохочувати до праці в парохії нашу молодь. Вони є дуже здібні і згодом нас заступлять".

Отець парох Й. Газуда на завершення бенкету зложив сердечну подяку Владикам за їхню ласкаву участь у ювілейних святкуваннях, подякував запрошеним священикам і всім учасникам за їхню присутність, а зокрема всім тим, що чимнебудь причинились до звеличення цього особливого дня.

Отець парох порівняв малу українську громаду в Лінкольні до Вифлеєму, бо і він був найменший з усіх містечок, і тому було переконання, що з нього не може вийти Спаситель світу. Тож і тяжко повірити, що Лінкольн, найменша українська парохія в епархії св. Николая, могла в такому скорому часі здобути так багато..."

В концертовій частині бенкету виступив місцевий хор, виконавши п'ять народних пісень, з яких належить вирізнити найкращу: — „Це наша земля, це наше поле, це є наш новий край!" При кінці концерту маленькі діти, Юстин і Аманда, вручили Преосвященним Владикам дарунки — вишитий рушничок з привітом Владиці Іннокентієві та ікону Божої Матері Владиці Флейвенові.

Короною Ювілею було прикінцеве слово Владики Іннокентія, який подякував о. Парохові, всім парохіянам та присутнім гостям за численну участь, заохотив міцно триматися своєї віри і прадідних традицій та молитись за наших страждаючих сестер і братів на Україні. Бенкет закінчено молитвою „Отче наш". З вдячністю Господеві за пережиті радісні хвилини учасники розходились домів.

о. Я. С.